

Priča jednog stabla

Ja sam stablo hrasta i živim u školskom dvorištu. Otkako sam bio dijete, uvijek bih vidio i čuo djecu kako se igraju. Čuo bih i profesore koji viču.

Sada sam star, djeca nisu više kao prije. Profesori i dalje viču, ali više ne tuku djecu. Svijet je drukčiji, djeca se više ne penju na moje krošnje. Sada samo gledaju mobitele, ne razgovaraju jedni s drugima i vrijeđaju se preko interneta. Kroz otvoreni prozor čujem patnju na produžnoj nastavi i vidim kako ljeti djeca tužno ulaze u školu. Djeca više nisu pristojna i ljubazna. Sada me samo gađaju, tuku nogama, trgaju mi lišće i guše me cigaretama. Prije djeca nisu bila takva. Današnja djeca su razmažena. Ne cijene ono što imaju. Dok sam bio mlad, djecu su dosta kažnjavali i nisu imala tehnologiju. Bilo im je teže. Današnja djeca dobiju sve što požele, a njihovi roditelji, bake i djedovi su se mučili. Morali su raditi i nije bilo hoćeš-nećeš jer si morao. Neki nisu ni dolazili u školu jer su morali raditi na polju.

Ovo je moja priča i želim da znate da ja sve vidim i čujem. Ne dopustite djetinjstvu da pobjegne od vas.

Lucija Merkaš, 6. b razred

mentorica: Iva Anić

